

Grækarismessuhald í Havn:

Selja okkum fyri at fáa hendur á svarta gullinum

Vit menniskju eru nú lógin, tí samstundis sum vit vilja fróast um tað ríkidømi vit eiga av øðrum livandi td. fuglin, kunnu vit ikki barea okkum fyri at krevja meira.

Hava júst frætt, at olja er undir okkum og hana vilja vit eisini hava ágóða av. Enn hava vit ikki sjálvi orku at fáa hendur á hesi olju, hesum svarta gulli, men verða ivaleyst noydd at selja okkum enn einaferð. Men um vit hugsa um tann vanda, ið kann standast av slíkari trá, er spurningurin, um vit ikki kundu verið hesi fyrriuttan segði Lars Jespersen m.a. í Grækarismessurøðu síni.

Gott fundarfólk, kæru skótar, góða homorkestur!

Aftur eina ferð eru vit komin móti einari Grækarismessu, eina slíka, at vit savnast her á Vaglinum og steðga á. Ja, hví steðga vit á, tí í meira enn hálvt hundrað ár hava vit gjørt hetta eftir áheitanini, ið fuglavinurin stóri, Sverri Patursson, kom við, at hátíðarhalda ein dag í árinum, tá vit hugsa um fuglin, og hvat var nærri enn at nýta Grækarismessuna til slíkan dag, tí sum øll vita, er tað á Grækarismessu, at tjóðfuglur okkara, tjaldrið, kemur aftur til landa. Kemur aftur eftir drúgva ferð, har tað hevur notið betri umstøður, enn tær vit hava kunnað bjóðað tí í vetur.

Boðskapurin

Tjaldrið er ein av flytifuglum okkara, men er tó ikki fyrsti fuglur, ið vendir heim aftur, tí longu á pálsmessu, 25. januar, kom súlan, og er hon nú í ferð við at bota um reiður sitt, men vanligt er at siga, at tjaldrið boðar frá ljósari tíðum, og latum okkum aftur í ár trúgva upp á henda boðskap, tí júst í ár hava vit stóran tørv á hesum boðskapi.

Í tjaldurssanginum hjá Jákupi Dahl stendur í næstseinasta ørindi:

*Men kemur tú, tjaldur, ár
eftir ár,
tú, boð um ljósari tíðir,
so skal tað kennast um
landið alt,
tað kemur at sumra
umsiðir.*

Smáfuglurin

Tá Sverri Patursson kom við áheitanini, at finna ein fuglanna dag, hugsaði hann mest sum smáfuglin og heidafluglin, tí hann hevði varnast, at hesir fuglar ikki høvdu tað so gott her hjá okkum, og at teir vóru í stórar minking. Áheitan Sverra gjørdi stóran mun, men nú frættist aftur, at stóðan er vorðin hettislig fyri mangan smá- og heidaflugl, ja, sjálvt tjaldrið, ið altíð hevur verið máttmikið, er við at lúta fyri rovfuglinum, ið hevur tikið seg fram í stórum tali. Her hugsu eg mest um stóra talið av ravn, ið nú flýgur víða um, drepur nú ikki bert ungar og egg, men drepur vaksnan fugl, hetta fyri at lívbjarga sær.

Ravnabøli

Tað eru vit menniskju, ið hava part í skyldini, at ravnurin er nördur so nógv, við tað at vit í eitt langt áramál hava bórðreitt fyri honum, lögdu ruskdunar út í náttúruna, og samstundis avlagaðu náttúrligu veiði-

hættir ravnins, ja, ravnurin gjørdist so nógvur í tali, at ov trøngt varð í homrum, og eru nú ravnabøli at finna í haga – á sløttum.

Enn eina ferð er neyðugt at minnst áheitan Sverra, at verja smá- og heidafluglin, og tiskil minka um rovfuglastovnin, men ymist er, hvussu hetta ætlast at verða gjørt. Uppskot er frammi at leggja eitur fyri ravn, eftir míni hugsan ein vánalig loysn, við tað at aðrir fuglar samstndis kunnu verða týndir av hesum. Annað uppskot er aftur at geva pening fyri ravnsev, og hetta er ein loysn, tó kann eg ikki hugsa mær, at hvør maður gongur í haga við byrsu, men onkur má tó duga at smíða reglugerð, ið er undir eftirliti.

Byggingin

Eg nevndin, at tað er av mannaávim, at ravnurin er nördur so nógv, og at heidafluglurin samstundis er minkaður, men vit hava eisini, serstakliga á Havnarleiðini, tikið nógv frá heidafluglinum, við teirri bygging, ið farin er fram seinastu árin. Íbúðarhús standa nú í nærum hvørjum haga, ið hoyrði Havnini til, ja, næst-

an hvørt gil er uppkallað, og vátlandini eru fylgt upp fyri at hús kunnu fáa grund. Við hesum hava vit kroyst smá- og heidafluglin út úr Havnini.

Oljan

Vit menniskju eru nú lógin, tí samstundis sum vit vilja fróast um tað ríkidømi, vit eiga av øðrum livandi, t.d. fuglin, kunnu vit ikki bara okkum fyri at krevja meira. Hava júst frætt, at olja er undir okkum, ella nærhendis, og hana vilja vit eisini hava ágóða av. Enn hava vit ikki sjálvi orku at fáa hendur á hesi olju, hesum svarta gulli, men verða ivaleyst noydd at selja okkum enn eina ferð – men um vit hugsa um tann vanda, ið kann standast av slíkari trá, er spurningurin, um vit ikki kundu verið hesi fyrriuttan.

Grannar okkara, Hjalte-land, mundi komið fyri størstu náttúruvanlukkum okkara leiðir, og væl kundi borið á, at vit fngu størri partin av hesi vanlukkum, men alt bar á brá, at vanlukkan varð avmarkað. Ikki var tað menniskjunum at takka.

